

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.214 van 9 mei 2003
in de zaak A. 88.782/XIV-636.**

In zake : 1) XXX,
 2) XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat S. VAN ROSSEM,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Boomgaardstraat 93

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 21 november 1964 en van Russische nationaliteit, en XXX, geboren op 8 april 1966 en van Moldavische nationaliteit, op 3 januari 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 mei 1999 respectievelijk 2 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 november 1999;

Gelet op het arrest nr. 95.285 van 11 mei 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 31 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 april 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij komt België binnen op 6 maart 1998 en verklaart zich een tweede maal vluchteling op 24 november 1998. De tweede verzoekende partij komt België binnen op 4 februari 1999 en verklaart zich op 5 februari 1999 vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 2 april 1999 ten aanzien van de tweede verzoekende partij, en op 18 mei 1999 ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 november 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De bevestigende beslissing met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)
Betrokkene werd verhoord op 26 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, met als laatste wettelijke verblijfplaats in Armenië, diende een eerste asielaanvraag in op 6 maart 1998 dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 mei 1998 afgesloten werd met een beslissing tot weigering van verblijf. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 24 november 1998 dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering van verblijf op 18 mei 1999. Betrokkene ging hiertegen in beroep op 20 mei 1999 bij het Commissariaat-generaal. Betrokkene zou in 1978 van zijn grootmoeder een appartement hebben geërfd. Begin 1997 zou betrokkene dit staatsappartement op zijn naam hebben willen laten zetten, zodat het zijn eigendom werd. Betrokkene zou echter op een weigering van de burgemeester gestuit zijn. Deze laatste zou een handtekening op het eigendomsbewijs hebben moeten zetten. In diezelfde periode zou betrokkene een paspoort hebben aangevraagd, maar zou hij te horen hebben gekregen dat de uitreiking van de paspoorten per wijk verliep en dat zijn wijk later aan de beurt was. Betrokkene verklaarde dat hij op 26 oktober 1997 door de politie thuis zou opgepakt zijn en meegenomen zijn naar het politiebureau. Daar zouden ze hem gezegd hebben dat hij het land binnen de twee dagen moest verlaten omdat hij een Osseet en zijn echtgenote een Moldaafse is. Ze zouden betrokkene ook geslagen hebben. Op 28 oktober 1997 zou de politie betrokkene opnieuw thuis opgepakt hebben en meegenomen hebben naar het politiebureau. Daar zou betrokkene opnieuw geslagen zijn. Die nacht rond vier uur zouden betrokkene's vensters ingegooid zijn en zijn auto in brand gestoken zijn. Betrokkene zou dan samen met zijn vrouw naar Erevan gevlucht zijn. Betrokkene zou dan alleen verder getrokken zijn. Tijdens de afwezigheid van betrokkene zou de politie nog langsgeweest zijn op het schuiladres van betrokkene's vrouw. Betrokkene zou op 25 december 1997 Armenië verlaten hebben en in maart 1998 voor de eerste keer in België aangekomen zijn. Betrokkene diende zijn eerste asielaanvraag in op 6 maart 1998. Betrokkene zou dan naar Georgië zijn gegaan waar zijn vrouw op dat ogenblik zou verbleven hebben. Betrokkene zou (betrokkene) op 24 november 1998 aangekomen zijn in België. Betrokkene diende zijn tweede asielaanvraag in op 24 november 1998. Betrokkene was in het bezit van zijn rijbewijs, attest van militaire soldaat, geboortakte, diploma van secundair onderwijs, diploma van beroepsschool en diploma van chauffeur.

Er dient opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkene's verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat hij tweemaal door de politie thuis opgepakt werd. De eerste keer op 26 oktober 1997 en de tweede maal op 28 oktober 1997. Betrokkene's echtgeno(o)t(e) verklaarde daarentegen dat betrokkene éénmaal door de politie thuis werd opgepakt namelijk op 28 oktober 1997. Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij begin 1997 geprobeerd had een handtekening te verkrijgen voor de privatisering van zijn huis en (om) een nieuw blauw paspoort te verkrijgen. Betrokkene's echtgeno(o)t(e) verklaarde daarentegen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze samen met betrokkene op 26 oktober 1997 de paspoorten wilde inruilen en het huis privatiseren, dat dit niet toegestaan werd en dat betrokkene op 28 oktober zijn beklag ging doen bij de burgemeester. Betrokkene verklaarde noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal dat hij op 28 oktober 1997 zijn beklag deed. Betrokkene verklaarde dat hij op 28 oktober 1997 's morgens door drie politiemannen thuis werd opgepakt en 's avonds rond zes uur weer werd vrijgelaten. Betrokkene's echtgenote verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen dat betrokkene door politiemannen op 28 oktober 1997 's nachts werd opgepakt en tegen vier uur 's morgens werd vrijgelaten. Voorts verklaarde betrokkene nog dat hij nooit eerder geprobeerd had zijn paspoort in te ruilen dan in begin 1997. Betrokkene's echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze reeds vóór 1996 geprobeerd hadden een nieuw paspoort te verkrijgen. Betrokkene verklaarde ook nog dat hij reisde met een vals paspoort waarvan hij beweerde het nooit gezien te hebben en dat het steeds in handen van de passeur gebleven was. Betrokkene's echtgenote verklaarde daarentegen dat de valse paspoorten aan haar man werden overhandigd.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene het Armeense staatsburgerschap zou hebben verloren omwille van zijn origine. Volgens de rapporten van het UNHCR (guidelines of Armenian Asylum Seekers dd. juni 1997, van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken (situatie in Armenië dd. december 1998) en het Country Report van 1998) blijkt dat er geen vervolging is van de Moldaven of Osseten. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkene's bewering dat hij later (louter) omwille van zijn origine het Armeens staatsburgerschap zou zijn kwijtgeraakt en uit zijn huis zou zijn verjaagd. Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om enig geloof te hechten aan betrokkene's verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

De bevestigende beslissing met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 26 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, met als laatste wettelijke verblijfplaats Armenië, verklaarde dat ze samen met haar echtgenoot, XXX, op 26 oktober 1997 hun oude paspoorten zouden willen inruilen hebben voor nieuwe Armeense paspoorten met het oog op de privatisering van hun huis. De burgemeester zou geweigerd hebben de nieuwe paspoorten te verlenen en hen de oude paspoorten niet teruggegeven hebben. Hij zou betrokkene en haar echtgenoot ook aangemaand hebben het land binnen twee dagen te verlaten. Op 28 oktober 1997 zouden twee politiemannen 's morgens betrokkenes echtgenoot thuis komen halen zijn en hem pas tegen middernacht teruggebracht hebben. Betrokkenes echtgenoot zou door de politiemannen geslagen zijn. Diezelfde nacht zouden politie en andere mensen stenen in de ruiten van betrokkenes appartement gegooid hebben en de auto in brand gestoken hebben. Betrokkene zou samen met haar echtgenoot en minderjarige zoon naar Jerevan gevlucht zijn waar ze bij een vriend zouden verbleven hebben. Op 14 of 15 februari 1998 zou een wijkagent bij die vriend komen zoeken zijn naar betrokkene. Betrokkene zou dan op 17 februari 1998 naar Georgië vertrokken zijn. Betrokkene zou van daaruit naar Wit-Rusland getrokken zijn. Op 2 februari 1999 zou betrokkene Wit-Rusland verlaten hebben en op 4 februari 1999 zou ze in België aangekomen zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen en tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en die van haar echtgenoot de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ernstig aantasten. Zo verklaarde betrokkene dat ze op 26 oktober 1997 samen met haar echtgenoot de paspoorten ging inruilen en het huis wilde laten privatiseren. Ze hadden dit reeds in 1996 geprobeerd. Betrokkenes echtgenoot verklaarde daarentegen dat hij begin 1997 voor de eerste keer geprobeerd had de paspoorten in te ruilen. Betrokkenes echtgenoot verklaarde verder dat hij op 26 oktober 1997 thuis door de politie werd meegenomen. Hij spreekt met geen woord over een poging tot inruilen van de paspoorten op die dag.

Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot op 28 oktober 1997 's nachts werd opgehaald door de politie en pas 's morgens werd vrijgelaten. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat haar man 's morgens werd meegenomen door de politie en 's nachts werd teruggebracht. Betrokkene spreekt ook slechts van een éénmalig bezoek van de politie. Betrokkenes echtgenoot verklaarde daarentegen dat hij tweemaal door de politie werd meegenomen namelijk op 26 oktober 1997 en op 28 oktober 1997.

Voorts verklaarde betrokkene dat de valse paspoorten waarmee ze vluchtten aan haar echtgenoot werden overhandigd. Betrokkenes echtgenoot verklaarde daarentegen dat hij de valse paspoorten nooit gezien heeft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene het Armeense staatsburgerschap niet verkreeg aangezien volgens de Armeense wetgeving personen uit voormalige Sovjet-republieken die op 16 november 1995 minstens drie jaar permanent op het grondgebied van Armenië wonen het Armeense staatsburgerschap verwerven. Aangezien betrokkene sinds 1988 haar propiska in Armenië had zou zij de Armeense nationaliteit bezitten. Betrokkene stelling dat zij dit niet kreeg omwille van het feit dat zij uit Moldavië afkomstig is, is bovendien weinig aannemelijk. Uit informatie (UNHCR, guidelines of Armenian Asylum Seekers dd. juni 1997, rapport over de situatie in Armenië van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. december 1998 en het Country Report van 1998) blijkt immers dat er geen vervolging is van de Moldaafse of Ossetische minderheid in Armenië.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsprincipe.

De tegenstrijdigheden die aangehaald worden om hen af te wijzen zijn echte pietluttigheden die men blijkbaar gezocht heeft om over te gaan tot een afwijzende beslissing.

Een eerste tegenstrijdigheid bestaat erin dat verzoekster stelt dat zij op 26 oktober 1997 hun paspoorten wilden inruilen.

Dat zij dit daarvoor ook al geprobeerd hadden slaa(g)t alleen op het laten privatiseren van hun huis, doch daarvoor bleken zij hun paspoorten te moeten laten inruilen.

Een tweede voorbeeld van de tegenstrijdigheid die vermeld wordt is het feit van de valse paspoorten, door verzoekster wordt gesteld dat zij in handen van haar man zouden zijn, door verzoeker wordt gesteld dat de passeur deze steeds bij zich gehouden heeft.

Verzoekster heeft inderdaad willen aangeven dat haar man alles geregeld had om te vluchten ook de valse paspoorten, dit wil nog niet zeggen dat de paspoorten zelf zich in handen van verzoeker bevonden.

Dat zij bovendien ondervraagd zijn door een Russische tolk, dat verzoeker zeer duidelijk melding maakt van het feit dat hij Armeens spreekt.

Dat hij nochtans niet in het Armeens ondervraagd wordt.

Dat hierdoor uiteraard zulke kleine vergissingen kunnen ontstaan.

Dat men hem had moeten ondervragen met de hulp van een tolk Armeens zeker omdat zijn vrouw haar oorspronkelijke taal Moldavisch is alhoewel zij Russisch kent.

Al deze moeilijkheden op taalgebied hebben geleid tot kleine nuance verschillen die dan aangegrepen worden om tot een regeringsbeslissing (weigeringsbeslissing) over te gaan.

Het is onmogelijk om op deze wijze tot een juiste feitenvinding over te gaan.

Dat bovendien verwezen wordt naar een algemeen rapport van het UNHCR waarbij gesteld wordt dat de Moldavische en Ossetische minderheid niet zou vervolgd worden.

Dit is zeer algemeen.

De vraag is uiteraard dat vanaf het ogenblik dat zij op bepaalde rechten staan, zoals onder meer in casu het geval is (zij wilden hun huis laten privatiseren) of dat zij op dat ogenblik die rechten kunnen bekomen of in tegenstelling daardoor in moeilijkheden kunnen komen.

Dit is de vraag die men zich had moeten stellen.

Dit is het individualiseren van het probleem van betrokkenen en zijn echtgenote.

Dat dit in casu niet gebeurt is en dat daarom verzoekers ook met aandrang vraagt (vragen) de beslissing te willen vernietigen.”;

2.1.2. Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de aanvraag tot erkenning als vluchteling hebben ingevuld en werden geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal op 26 augustus 1999; dat zij tijdens dit interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten en zo nodig te preciseren, hun argumenten kracht bij te zetten, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een Advocaat of een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is; dat verzoekers in de loop van de procedure geen voorbehoud hebben gemaakt bij de aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is; dat verzoekers integendeel bij hun asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) om de bijstand van een tolk Russisch hebben verzocht;

dat verzoekers derhalve bezwaarlijk kunnen stellen dat zij in het Armeens respectievelijk het Moldavisch hadden moeten worden ondervraagd; dat verzoekers verder niet in concreto aangeven waarin de vertaalfouten zouden bestaan;

Overwegende dat verzoekers verder stellen dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun persoonlijke problemen, doch zich louter baseert op informatie van algemene aard; dat verzoekers in gebreke blijven deze stelling te staven met concrete gegevens; dat het integendeel getuigt van behoorlijk bestuur dat de Commissaris-generaal zich documenteert over het land van herkomst om zorgvuldig te kunnen onderzoeken of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling; dat de Commissaris-generaal gemachtigd is om objectieve gegevens in aanmerking te nemen ter beoordeling van het door verzoekers aangevoerde vluchtmotief; dat de documentatie die de Commissaris-generaal met dit doel heeft geraadpleegd, bij het administratief dossier werd gevoegd en dat de bronnen van de geraadpleegde documentatie in de bestreden beslissingen worden vermeld, zodat deze informatie steeds verifieerbaar is;

Overwegende dat de Commissaris-generaal zich derhalve bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle elementen van het administratief dossier; dat aan verzoekers zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven hun asielrelaas toe te lichten; dat de Commissaris-generaal op basis van deze verklaringen en op grond van een vergelijking tussen de verschillende interviews, om de redenen vermeld in de bestreden beslissingen, tot de conclusie kwam dat de asielaanvragen van verzoekers bedrieglijk zijn; dat niet blijkt dat de Commissaris-generaal door de bestreden beslissingen te nemen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Gebrekkige motivering.

De door verzoeker voorgelegde documenten die toch niet onbelangrijk zijn, onder meer een rijbewijs, attest van militaire soldaat, geboorteakte, diploma van Secundair onderwijs, diploma van beroepsschool en diploma van chauffeur worden opgesomd zonder hier verder enig(e) motivering aan te geven.

Dat hieruit zijn etnische afkomst blijkt.

Dat de documenten op zich niet in twijfel worden getrokken.

Dat zij niet als vals of niet authentiek worden bestempeld en dat zij dan ook bijgevolg meer dan voldoende waarde moeten hebben om te bevelen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Dat de beslissing bovendien vermeldt dat de aanvraag bedrieglijk is, zonder ze onontvankelijk te verklaren.

Dat dit helemaal onbegrijpelijk is.

Op welke gronden is men overgegaan tot een dergelijke motivering?

Ook in geval van bedrieglijke aanvraag tot erkenning als vluchteling, kan de minister of de gevolmachtigde besluiten tot onontvankelijkheid.

Dit zal het geval zijn indien de vreemdeling bedrog pleegt, verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met gekende feiten of gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit.

Ten eerste gaat men hier niet over tot het besluiten van onontvankelijkheid.

Ten tweede heeft verzoeker op geen enkel moment verklaringen afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met gekende feiten.

Dat ook de neergelegde documenten helemaal niet als vals of bedrog worden bestempeld.
Dat men alleen stelt dat deze niet voldoende zijn om de beslissing in de positieve zin te doen ombuigen.

Dat in de motivering van huidige beslissing nergens wordt gemeld waarom men tot bedrieglijkheid van de aanvraag op zich besluit.

Dat de motivering dan ook heel wat gebreken vertoont en zeker niet de beslissing draagt zoals vereist.”;

2.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingen-verklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekers zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat de bestreden beslissingen in dit verband duidelijk de redenen aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten; dat vermits in casu de Commissaris-generaal in dringend beroep de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken bevestigt, dit ook geldt voor het niet ontvankelijk verklaren van de asielaanvragen van verzoekers door voornoemde gemachtigde; dat de bestreden beslissingen in casu stellen dat de aanvragen van verzoekers bedrieglijk zijn en dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens tegenstrijdigheden in het feitenrelaas; dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat zij gemotiveerd worden door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekers deze gaven tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen en die concreet worden weergegeven in de bestreden beslissingen;

Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat verzoekers de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verzoekschrift niet concreet weerleggen, doch zich beperken tot de stelling dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hen neergelegde documenten; dat verzoekers terecht stellen dat deze documenten niet als vals of bedrieglijk bestempeld worden; dat de Commissaris-generaal evenwel geoordeeld heeft dat voormelde documenten niet vermogen de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te plaatsen en dat de rapporten waarnaar wordt verwezen, ertoe leiden dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers; dat verzoekers deze vaststellingen niet betwisten; dat verzoekers in het tweede middel niet aantonen waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten tot de onontvankelijkheid van hun asielaanvraag; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 694,10 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negen mei tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.